

УДК 343.133(477)

ДРОЗД В.Г.

СУТНІСТЬ ТА ЗМІСТ ОБВИНУВАЛЬНОГО АКТУ ЯК ФОРМИ ЗАКІНЧЕННЯ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

Статтю присвячено дослідженню сутності та змісту обвинувального акту як кінцевого та узагальнюючого процесуального рішення (документу), яким закінчується досудове розслідування. Із цією метою проаналізовано нормативні приписи кримінального процесуального законодавства та наукові позиції щодо змісту та структури обвинувального акту, що дало змогу запропонувати відповідні пропозиції вдосконалення чинного законодавства в частині дослідженого питання.

Ключові слова: прокурор, обвинувальний акт, складання обвинувального акта, зміст і структура обвинувального акта.

Статья посвящена исследованию сущности и содержания обвинительного акта как конечного и обобщающего процессуального решения (документа), которым заканчивается досудебное расследование. С этой целью проанализированы нормативные предписания уголовного процессуального законодательства и научные позиции относительно содержания и структуры обвинительного акта, что позволило внести соответствующие предложения совершенствования действующего законодательства в части исследованного вопроса.

Ключевые слова: прокурор, обвинительный акт, составление обвинительного акта, содержание и структура обвинительного акта.

The article is devoted to the investigation of the essence and content of the indictment as a final and general procedural decision (document), which ends pre-trial investigation. For this purpose, the regulatory requirements of criminal procedural legislation and scientific positions on the content and structure of the indictment were analyzed, which made it possible to propose appropriate proposals for improving the current legislation in the part of the issue examined.

Key words: the Prosecutor, the indictment, preparation of an indictment, the content and structure of the indictment.

Вступ. Згідно із чинним Кримінальним процесуальним кодексом України (далі – КПК України) однією з форм закінчення досудового розслідування є звернення прокурора до суду з обвинувальним актом. Як зазначається в юридичній літературі, особливість цієї форми закінчення досудового розслідування полягає в тому, що: по-перше, підводиться підсумок розслідування шляхом формулювання офіційного обвинувачення; по-друге, підозрюваний, його захисник та законний представник мають змогу ознайомитися з характером висунутого обвинувачення та визначити напрями і засоби захисту; по-третє, обвинувальний акт є основою судового розгляду і визначає його межі [1, с. 494–495]. Крім того, як вважає Я.О. Ковтун, указана форма закінчення досудового розслідування є найбільш бажаним й очікуваним результатом слідчої роботи та слугує одиницею виміру ефективності такої діяльності [2, с. 168]. Але з останнім твердженням ми не можемо погодитися, оскільки ефективність кримінальної процесуальної діяльності слідчого, прокурора повинна оцінюватися не в кількісному показнику складених і спрямованих до суду обвинувальних актів, а в досягненні завдань кримінального провадження загалом.

© ДРОЗД В.Г. – кандидат юридичних наук, доцент, провідний науковий співробітник 2-го науково-дослідного відділу науково-дослідної лабораторії проблем правового та організаційного забезпечення діяльності Міністерства (Державний науково-дослідний інститут Міністерства внутрішніх справ України)

Таким чином, зважаючи на концептуальну зміну парадигми вітчизняного кримінального процесу, перед науковою спільнотою постає необхідність в переосмисленні питань практики застосування положень чинного КПК України, в тому числі визначенні сутності та змісту обвинувального акту як однієї з форм закінчення досудового розслідування. До того ж, у цьому напрямі кримінальної процесуальної діяльності суттєвих змін зазначав і сам порядок складання та направлення обвинувального акту, що додатково свідчить про актуальність і важливість піднятого питання.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Різні теоретичні та практичні аспекти щодо визначення сутності та змісту обвинувального акту досліджувались у працях Ю.П. Аленіна, В.Г. Гончаренка, Г.І. Глобенка, Ю.О. Гришина, Ю.М. Грошевого, В.С. Зеленецького, О.В. Капліної, К.В. Легких, Л.М. Лобойка, О.І. Марочкіна, О.Ю. Татарова, В.М. Тертишника, О.О. Торбаса, Л.Д. Удалової, І.І. Шепітька та інших провідних учених-процесуалістів. Водночас, як свідчить вивчення матеріалів кримінальних проваджень, практики складання (зокрема, визначення змісту та структурних елементів) та направлення обвинувального акту до суду часом різняться між собою. Тобто в такому разі відбувається порушення засади законності (ст. 9 КПК України), згідно з якою під час кримінального провадження прокурор та слідчий зобов'язані неухильно додержуватися вимог КПК України.

Метою статті є теоретико-правовий аналіз сутності та змісту обвинувального акту як форми закінчення досудового розслідування, виявлення суперечливих і проблемних аспектів та формулювання на цій основі пропозицій удосконалення чинного кримінального процесуального законодавства та практики його застосування в межах дослідженого питання.

Виклад основного матеріалу. Відповідно до положень ч. 4 ст. 110 КПК України обвинувальний акт є процесуальним рішенням, яким прокурор висуває особі обвинувачення у вчиненні кримінального правопорушення і яким завершується досудове розслідування. У свою чергу, в п. 13 ч. 1 ст. 3 КПК України під обвинуваченням розуміється твердження про вчинення певною особою діяння, передбаченого законом України про кримінальну відповідальність, висуване в установленому законом порядку.

Як вважає В.М. Тертишник, обвинувальний акт є юридичним документом, в якому дається офіційна оцінка дій підозрюваного, здійснюється аналіз зібраних доказів, визначаються юридично значимі елементи об'єктивної істини. Для цього в обвинувальному акті слідчий, прокурор має викласти всі юридично значимі обставини, які можуть бути використані для винесення справедливого судового рішення [3, с. 310].

Не можна обійти увагою порівняльний аспект стосовно назви цього процесуального документа, адже за КПК 1922, 1927, 1960 р. він іменувався як обвинувальний висновок. Здавалося б, що суттєвого значення зміна назви не відіграє, оскільки суть документа залишається тією ж, і на юридичне тлумачення така зміна термінології не впливає. Проте, як вважає О.О. Торбас, термін «висновок» все-таки краще характеризує цей документ, адже тлумачиться як логічний підсумок, зроблений на основі розгляду певних фактів. Тому, на переконання автора, така назва, по-перше, підкреслює значимість цього документа; по-друге – його остаточний характер. В обвинувальному висновку слідчий, прокурор викладає свої міркування, зроблені на основі зібраних доказів, тим самим підводячи підсумок досудового розслідування. Натомість термін «акт» дещо применшує завершальне значення цього документа [4, с. 382]. Протилежної точки зору дотримується Ю.О. Гришина, яка вважає, що слово «висновок» стосовно терміну підсумкового обвинувального документу не повною мірою розкривало його правову суть. Тим часом, етимологія та юридичне значення слова «акт» найбільш точно визначає сутність рішення слідчого, прокурора під час закінчення досудового розслідування [5, с. 127–129]. Проте вважаємо доцільним підтримати бачення І.І. Шепітько з приводу того, що справа на лише в словах. Сутність заміни терміна «обвинувальний висновок» на «обвинувальний акт» криється не в зміні слів, що можуть розглядатися як синоніми, а, насамперед, у тому, що насправді відбулися суттєві процесуальні трансформації, які в тому числі пов'язані з запровадженням реальних механізмів змагальності сторін, зміною процедури подання та дослідження доказів під час судового розгляду [6, с. 217].

На стадії досудового розслідування саме в обвинувальному акті формулюється суть обвинувачення, тим самим висловлюється упевненість сторони обвинувачення стосовно твердження про винуватість конкретної особи у вчиненні кримінального правопорушення. При цьому, як відмічає В.О. Гринюк, характерною особливістю формулювання обвинувачення в обвинувальному акті є те, що воно не може виходити за межі висунутої підозри, викладеної в повідомленні про підозру [7, с. 27, 28]. Така позиція не є однозначною і, на думку деяких дослідників дублювання

повідомлення про підозру в обвинувальному акті, є неприпустимою [8, с. 199]. Ми ж поділяємо першу позицію і вважаємо, що за фактичними та юридичними обставинами обвинувачення не повинно істотно відрізнятись від формулювання підозри, викладеної в повідомленні про підозру. В іншому разі необхідно скласти та пред'явити нове повідомлення про підозру і тільки після цього формувати нове обвинувачення. Зазначене зумовлене необхідністю надання підозрюваному, обвинуваченому, його захиснику можливість вчасно підготуватись до захисту.

З аналізу чинного КПК України вбачається, що зазнали змін і вимоги стосовно змісту обвинувального акту та додатків до нього, свідченням чого є вимоги ст. 291 КПК України. До цього обвинувальний висновок містив викладення короткого змісту проведених процесуальних дій та прийнятих рішень з їх аналізом. Наразі ж не передбачено вимоги щодо наведення в обвинувальному акті переліку доказів, які вказують на винуватість підозрюваного та надання їх оцінки слідчим, прокурором. В обвинувальному акті лише зазначається кінцевий результат, що не дозволяє вести мову про зовнішнє закріплення вимоги його обґрунтованості. З приводу цього О.І. Марочкін зауважує, що має місце мотивування імпліцитного характеру [9, с. 75–76]. На наш погляд, така обставина зумовлена необхідністю забезпечення неупередженості суду під час судового розгляду обвинувального акту (ст. 22, 23 КПК України). На сьогодні питання обсягу дослідження доказів безпосередньо вирішується, коли вже обвинувальний акт призначено до судового розгляду, адже на підготовчому провадженні він може бути повернений. Як зауважує Г.І. Глобенко, чинне законодавство в порівнянні з попереднім має дещо інші засади кримінального провадження, однією з яких є безпосередність дослідження показань, речей, документів (ст. 23 КПК України), згідно з якою не можуть бути визнані доказами відомості, що містяться в показаннях, речах і документах, які не були предметом безпосереднього дослідження суду. Тому прокурор, ознайомившись із матеріалами кримінального провадження та обвинувальним актом, а тим більше затвердивши його, переконується в тому, що відповідне кримінальне правопорушення мало місце і його вчинила саме ця особа [10, с. 84].

Слід погодитися і з виловленою в юридичній літературі думкою стосовно того, що, з одного боку, обвинувальний акт не повинен містити посилань на докази, отримані протягом досудового розслідування. З іншого – обвинувальний акт має бути результатом оцінки слідчим, прокурором зібраних доказів. При цьому необхідно враховувати, що всі висновки і твердження, викладені в обвинувальному акті, будуть перевірені судом у межах судового розгляду [11]. Зазначене обумовлено тим, що відповідно до норм-приписів ч. 2 ст. 94 КПК України жоден доказ не має наперед встановленої сили.

Принагідно звернути увагу, що обвинувальний акт, на відміну від більшості процесуальних документів, не має чітко виокремлених частин. Поряд із цим у ч. 2 ст. 291 КПК України встановлено перелік змістових елементів, які повинні бути обов'язково відображені в ньому. Проте конструктивне розміщення таких елементів не зовсім видається логічним, оскільки згідно з вимогами закону першим структурним елементом обвинувального акту йде найменування кримінального провадження та його реєстраційний номер. Вбачається, що більш доцільним є спочатку зазначити прізвище, ім'я, по батькові, займану посаду та підпис прокурора, який затвердив обвинувальний акт, дату затвердження, а потім уже йде найменування кримінального провадження та його реєстраційний номер. Як свідчить вивчення матеріалів кримінальних проваджень, практика йде саме таким шляхом, що слід визнати цілком справедливим і логічним.

В юридичній літературі висувались слушні зауваження про те, що обвинувальному акту як різновиду процесуального рішення слідчого, прокурора властива структурна організація, котра поряд з описовою та резолютивною частинами також включає і вступну частину [12, с. 482]. У свою чергу, Ю.О. Гришин вважає, що в обвинувальному акті є необхідність виокремлення ще й заключної частини. На його думку, певні елементи (підпис слідчого, місце та дата складання) створюють у тексті обвинувального акту самостійний інформаційно-цільовий блок документу, оскільки за своїми комунікативними функціями покликані завершувати його смислову структуру. При цьому зазначені елементи виконують інші комунікативні функції, ніж ті, що передбачаються в резолютивній частині. До того ж, додатки до обвинувального акту, які за змістом закону виступають як обов'язкові самостійні елементи цього документу та виконують посвідчувальну та інформаційну функції, за характером спрямування комунікативного зв'язку з текстом документа є найбільш близькими до елементів заключної частини обвинувального акту, а тому мають бути включені до неї [5, с. 156–157].

Вивчивши думки вчених щодо визначення складових частин обвинувального акту, О.О. Торбас дійшов висновку, що чинний КПК України передбачає три складові частини обвинув-

вального акту: вступну, описову та додатки [13, с. 55]. У повній мірі з такою позицією не можемо погодитися, оскільки, на наше переконання, формулювання обвинувачення, як твердження про вчинення певною особою діяння, передбаченого законом України про кримінальну відповідальність, доцільно та логічно викладати в резолютивній, а не в описовій частині, яку, у свою чергу, слід іменувати мотивувальною. Останнє пояснюється тим, що обвинувальний акт, як і постановова, є процесуальним рішенням, яка відповідно до положень ч. 5 ст. 110 КПК України складається зі вступної, мотивувальної та резолютивної частини.

Беручи до уваги викладене, вважаємо доцільним ч. 2 ст. 291 КПК України викласти в такій редакції: «Обвинувальний акт складається зі:

1) вступної частини, в якій зазначаються: прізвище, ім'я, по батькові, займана посада та підпис прокурора, який затвердив обвинувальний акт, дата затвердження; найменування кримінального провадження та його реєстраційний номер; анкетні відомості кожного підозрюваного (прізвище, ім'я, по батькові, дата та місце народження, місце проживання, громадянство); анкетні відомості кожного потерпілого (прізвище, ім'я, по батькові, дата та місце народження, місце проживання, громадянство); правова кваліфікація кримінального правопорушення з посиланням на положення закону і статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність;

2) мотивувальної частини, в якій зазначаються: виклад фактичних обставин кримінального правопорушення, які прокурор вважає встановленими, та формулювання обвинувачення; обставини, які обтяжують чи пом'якшують покарання; розмір шкоди, завданої кримінальним правопорушенням; підстави застосування заходів кримінально-правового характеру щодо юридичної особи, які прокурор вважає встановленими;

3) резолютивної частини, в якій зазначаються: розмір витрат на залучення експерта (в разі проведення експертизи під час досудового розслідування); дата та місце складення обвинувального акту; прізвище, ім'я, по батькові, займана посада та підпис особи, яка його склала; додатки».

Крім того, згідно з вимогами ч. 4 ст. 291 КПК України до обвинувального акту додається: 1) реєстр матеріалів досудового розслідування; 2) цивільний позов, якщо він був пред'явлений під час досудового розслідування; 3) розписка підозрюваного про отримання копії обвинувального акту, копії цивільного позову, якщо він був пред'явлений під час досудового розслідування, і реєстру матеріалів досудового розслідування (крім випадку, передбаченого частиною другою статті 2971 КПК України); 4) розписка або інший документ, що підтверджує отримання цивільним відповідачем копії цивільного позову, якщо він був пред'явлений під час досудового розслідування не до підозрюваного; 5) довідка про юридичну особу, щодо якої здійснюється провадження, в якій зазначаються: найменування юридичної особи, її юридична адреса, розрахунковий рахунок, ідентифікаційний код, дата і місце державної реєстрації [14].

Слід зазначити, що згідно зі ст. 224 КПК України 1960 р. до суду, як додатки до обвинувального висновку, надавалися список осіб, які підлягають виклику в судові засідання, та довідки про рух справи, про застосування запобіжного заходу, про речові докази та судові витрати [15]. Про доцільність долучення цих документів зазначають окремі науковці й сьогодні, тому вказують на невиправданість змін у чинному КПК України [17, с. 577; 4, с. 384]. Проте ми не можемо погодитися з такою позицією, оскільки згідно з п. 3 ч. 2 ст. 241 КПК України питання про склад осіб, які братимуть участь у судовому розгляді, вирішуватимуться в підготовчому провадженні, тож такі додатки до обвинувального акту, на наш погляд, є недоцільними. Однак 42% опитаних прокурорів указали на те, що долучають список осіб, які підлягають виклику в судові засідання. Тобто практика із цього питання йде різним шляхом, що, зокрема, залежить від власної позиції судді, яка часом навіть суперечить вимогам КПК України. Але в останньому абзаці ч. 4 ст. 291 КПК України встановлено, що надання суду інших документів до початку судового розгляду забороняється. Крім цього, є спрощений порядок розгляду обвинувального акту, тому цей список немає ніякого значення, оскільки суддя не знає про докази, які безпосередньо будуть досліджувати в судовому розгляді кримінального провадження по суті. Згідно з ч. 1 ст. 317 КПК України такі матеріали надаються суду лише під час судового провадження. З огляду на це суд до початку судового розгляду позбавлений можливості знайомитися з доказами, отриманими під час досудового розслідування. Тому, як констатує К.В. Легких, обвинувальний акт має містити деталізований опис фактичних обставин кримінального правопорушення та відповідати вимогам КПК України, що дозволить суду прийняти рішення про подальший судовий розгляд за даним обвинувальним актом [11]. З таким твердженням у повному обсязі не можемо погодитися, адже в підготовчому провадженні не вирішується питання винуватості чи не винуватості особи, а лише перевірюється дотримання вимог КПК України

до обвинувального акту та вирішуються інші питання, пов'язані з підготовкою до судового розгляду (ст. 351 КПК України).

Наведену позицію підтримує і Вищий спеціалізований суд із розгляду цивільних і кримінальних справ, який у своєму Листі «Про порядок здійснення підготовчого судового провадження відповідно до Кримінального процесуального кодексу України» від 03.10.2012 р. № 223-1430/0/4-12 зазначив, що в підготовчому судовому засіданні суд має право повернути обвинувальний акт, клопотання про застосування примусових заходів виховного або медичного характеру прокурору, якщо вони не відповідають вимогам ст.ст. 291, 292 КПК України. Зокрема, це стосується: якщо ці документи містять положення, що суперечать одне одному; в документах наведено недопустиму натуралізацію опису злочину; вони не підписані слідчим (крім випадків, коли прокурор склав їх самостійно) чи не затверджені прокурором; до них не долучено передбачені законом додатки [17].

Висновки. Підводячи підсумки проведеного дослідження, з певністю можна ствердити, що чіткість процесуального регулювання питання складання та звернення прокурора з обвинувальним актом є запорукою досягнення завдання кримінального провадження в частині невідворотності притягнення особи до кримінальної відповідальності та призначення їй справедливого покарання. Тож положення КПК України щодо складання обвинувального акту не повинні містити суперечностей та неточностей, адже в іншому випадку не забезпечать обвинуваченому права на захист і справедливий суд.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний процес: підручник / Ю.М. Грошевий, В.Я. Тацій, А.Р. Туманянц та ін. за ред. В.Я. Тація, Ю.М. Грошевого, О.В. Капліної, О.Г. Шило. Харків: Право, 2013. 824 с.
2. Ковтун Я.О. Проблемні питання вручення обвинувального акту стороні захисту по закінченні досудового розслідування. Науковий вісник публічного та приватного права. 2016. Вип. 6. Т. 2. С. 167.
3. Тертишник В.М. Кримінальний процес України. Особлива частина: підручник. Академічне видання. Київ: Алерта, 2014. 420 с.
4. Торбас О.О. Головні риси обвинувального акта як підсумкового процесуального документа. Актуальні проблеми держави і права: зб. наук. пр. / редкол.: С.В. Ківалов (голов. ред.), В.М. Дрьомін (заст. голов. ред.), Ю.П. Аленін та ін.; МОН України, НУ ОЮА. Одеса: Юрид. л-ра, 2013. Вип. 69. С. 381–387.
5. Гришин Ю.А. Окончание досудебного следствия с составлением обвинительного заключения: проблемы и пути реформирования: монография. Луганск: РИО ЛИВД, 1999. 252 с.
6. Шепітько І.І. Обвинувальний акт: сутність, зміст та значення для судового розгляду. Право і суспільство. 2017. № 4. Частина 2. С. 216–221.
7. Гринюк В.О. До питання про обґрунтованість обвинувачення в обвинувальному акті. Вісник кримінального судочинства. 2015. № 4. С. 25–31.
8. Шаварин К. Особливості процесуального керівництва при зверненні до суду з обвинувальним актом. *Visegrad Journal on Human Rights*. 2016. № 3. С. 196–201.
9. Марочкін О.І. Мотивування процесуальних рішень слідчого: монографія. Київ: Національна академія прокуратури України, 2015. 214 с.
10. Глобенко Г.І. До питання закінчення досудового розслідування у формі звернення до суду з обвинувальним актом. Актуальні питання кримінального права, процесу і криміналістики, удосконалення діяльності судової і правоохоронної систем: Всеукраїнська науково-практична конференція (м. Сєверодонецьк, 19 травня 2017 р.). Сєверодонецьк. 2017. С. 83.
11. Легких К.В. Використання недоліків обвинувального акта стороною захисту. Обвинувальний акт як форма кримінального позову. URL: <http://bnc.in.ua/publikatsiji/inshi-publikatsiji/430-vikoristannya-nedolikiv-obvinuvalnogo-akta-storonoyu-zakhistu-obvinuvalnij-akt-yak-forma-kriminalnogo-pozovu.html>.
12. Курс советского уголовного процесса. Общая часть / Алексеев В.Б., Алексеева Л.Б., Божьев В.П., Бойков А.Д., и др.; под ред.: Бойкова А.Д., Карпеца И.И. Москва: Юрид. лит., 1989. 640 с.
13. Торбас О.О. Форми закінчення досудового розслідування за Кримінальним процесуальним кодексом України: монографія. Одеса: Юридична література, 2015. 168 с.
14. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 № 4651-VI. // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.

15. Кримінально-процесуальний кодекс України: Закон України від 28.12.1960 № 1001-05 (втратив чинність) // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1002-05>.

16. Кримінальний процесуальний кодекс України: науково-практичний коментар / відп. ред.: С.В. Ківалов, С.М. Міщенко, В.Ю. Захарченко. Харків: Одіссей, 2013. 1104 с.

17. Про порядок здійснення підготовчого судового провадження відповідно до Кримінального процесуального кодексу України: Лист Вищого спеціалізованого суду з розгляду цивільних і кримінальних справ від 03.10.2012 р. № 223-1430/0/4-12. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/v1430740-12>.

УДК 343.985. +343.13.(477)

СІДЄЛЬНІКОВ А.В.

ВИКОРИСТАННЯ СПЕЦІАЛЬНИХ ЗНАНЬ АДВОКАТОМ-ЗАХИСНИКОМ ПІД ЧАС ПРОВЕДЕННЯ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ

Статтю присвячено питанням використання спеціальних знань адвокатом-захисником під час проведення слідчих (розшукових) дій. Звертається увага на недостатню повне регулювання цих питань у чинному кримінальному процесуальному законодавстві України й висловлюється пропозиція про потребу внесення відповідних доповнень до закону.

Ключові слова: адвокат-захисник, кримінальне провадження, слідчі дії, спеціальні знання, спеціаліст, збирання доказів, змагальність сторін.

Статья посвящена вопросам использования специальных знаний адвокатом-защитником в ходе проведения следственных (розыскных) действий. Обращается внимание на недостаточно полное регулирование этих вопросов в действующем уголовном процессуальном законодательстве Украины и высказываются предложения о необходимости внесения соответствующих дополнений к закону.

Ключевые слова: адвокат-защитник, уголовное производство, следственные действия, специальные знания, специалист, собрание доказательств, состязательность сторон.

The article deals with the questions of the use of the special knowledges an advocate-defender during the lead through of consequence (search) actions. Attention applies on not enough complete adjusting of these questions in the current criminal judicial legislation of Ukraine and speak out suggestion about the necessity of bringing of the proper adding to the law..

Key words: advocate-defender, criminal production, consequence actions, special knowledges, specialist, collecting of proofs, contentionness of sides.

Вступ. Важливим досягненням вітчизняної практики здійснення кримінального провадження є надання забезпеченого законом права стороні захисту на збирання й подання слідчому, прокурору та суду доказів з метою здійснення захисту від висунутих підозр та обвинувачень. Запроваджена вітчизняним законодавцем засада змагальності сторін у кримінальному провадженні відповідає передовим зразкам Європейського кримінального процесуального законодавства, і такий крок треба вітати. Проте, як і все нове, окремі новації вітчизняного Кримінального проце-